

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 267.789 van 24 september 2026
in de zaak A. 242.013/VII-42.537**

In zake : de BV INBEV BELGIUM
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Renaud van Melsen
 kantoor houdend te 1050 Brussel
 Louizalaan 250, bus 10
 bij wie woonplaats wordt gekozen

 tegen :

 J.V.

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 17 mei 2024, strekt tot de nietigverklaring van arrest nr. RvVb-A-2324-0649 van de Raad voor Vergunningsbetwistingen van 18 april 2024 in de zaak 2223-RvVb-0357-A.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking van 19 augustus 2024.

Verweerder heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Peter Provoost heeft op 18 september 2025 een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het

koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Bij arrest nr. 265.656 van 5 februari 2026 wordt het debat heropend en wordt bepaald dat de zaak verder wordt behandeld volgens de gewone rechtspleging.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 3 september 2026.

Staatsraad Francis Van Nuffel heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Renaud van Melsen, die verschijnt voor de verzoekende partij, is gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Peter Provoost heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoekende partij dient op 11 juni 2021 een aanvraag in voor een omgevingsvergunning voor de uitbating van een brouwerij. Op 7 juli 2021 vraagt de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant de verzoekende partij om de aanvraag te vervolledigen binnen een termijn van 80 dagen. De verzoekende partij bezorgt de ontbrekende gegevens op 14 januari 2022. De

deputatie verklaart de aanvraag ontvankelijk en volledig op 13 februari 2022, en verleent de omgevingsvergunning op 2 juni 2022.

3.2. Verweerder tekent bestuurlijk beroep aan tegen de deputatiebeslissing van 2 juni 2022. Bij besluit van 29 november 2022 verklaart de Vlaamse minister, bevoegd voor omgeving, het beroep ongegrond en verleent de vergunning voor de uitbating van een brouwerij.

3.3. Verweerder dient bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen (hierna: RvVb) een beroep in tot nietigverklaring van het ministerieel besluit van 29 november 2022. Met een tussenarrest van 16 november 2023 heropent de RvVb het debat om de partijen de gelegenheid te geven standpunt in te nemen over een middel dat ambtshalve wordt opgeworpen. Met het bestreden arrest verklaart de RvVb zowel het ambtshalve opgeworpen middel, als het door verweerder opgeworpen tweede middel, gegrond, vernietigt hij het ministerieel besluit van 29 november 2022, stelt hij zijn arrest in de plaats van de nieuw te nemen beslissing, heft hij het deputatiebesluit van 2 juni 2022 op, en verklaart hij het bestuurlijk beroep van verweerder tegen dat deputatiebesluit onontvankelijk wegens onbevoegdheid.

IV. Onderzoek van de middelen tot nietigverklaring

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partij voert de schending aan van:
- de artikelen 19, 21, eerste lid, 32, § 1, § 3 en § 4, eerste lid, 56, 57, 63 (vóór de wijziging bij decreet van 26 januari 2024) en 105, § 1, 1°, van het decreet van 25 april 2014 ‘betreffende de omgevingsvergunning’ (hierna: omgevingsvergunningsdecreet);

- de artikelen 2, 1°, b), 35, eerste en tweede lid, en 37, § 2, van het decreet van 4 april 2014 ‘betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges’ (hierna: DBRC);
- de artikelen 2 en 6 van het Gerechtelijk Wetboek;
- artikel 74, § 1, van het besluit van de Vlaamse regering van 27 november 2015 ‘tot uitvoering van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning’ (hierna: omgevingsvergunningsbesluit).

5. Het middel komt op tegen de beslissing van het bestreden arrest dat het ambtshalve opgeworpen middel gegrond is, en de hieruit volgende vernietiging van het ministerieel besluit van 29 november 2022, de indeplaatsstelling van het arrest, de opheffing van het deputatiebesluit van 2 juni 2022, en de beslissing om het bestuurlijk beroep van verweerder tegen dat deputatiebesluit onontvankelijk te verklaren wegens onbevoegdheid. Het bestreden arrest steunt hiertoe op volgende overwegingen:

“1.

De bevoegde overheid in eerste bestuurlijke aanleg beschikt in principe over een termijn van 120 dagen om over de aanvraag te beslissen wanneer een advies van een omgevingsvergunningscommissie is vereist (artikel 32, § 1, 2°, [van het o]mgevingsvergunningsdecreet).

Artikel 32, § 3[, van het o]mgevingsvergunningsdecreet bepaalt op zijn beurt het startpunt van die beslissingstermijn. Volgens die bepaling gaat de beslissingstermijn altijd in op de dag na de datum dat de vergunningsaanvraag ontvankelijk en volledig wordt verklaard of, bij ontstentenis van een beslissing, de dertigste dag na de datum waarop de aanvraag is ingediend hetzij na de ontvangst van de ontbrekende gegevens of documenten.

2.

Zoals de [RvVb] al vaststelde in het tussenarrest van 16 november 2023, heeft de [verzoekende partij in cassatie] haar aanvraag op 11 juni 2021 via het Omgevingsloket ingediend bij de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant. Op 7 juli 2021 meldt de deputatie vervolgens dat de vergunningsaanvraag onvolledig is:

‘De omgevingsvergunningsaanvraag ingediend door INBEV BELGIUM op 11 juni 2021 is voorlopig onvolledig. Volgende elementen zijn onduidelijk of ontbreken: [...]

De gevraagde aanpassingen of [wijzigingen] aan de inhoud van uw projectaanvraag dienen te gebeuren door het indienen van een nieuwe projectversie. De nieuwe projectversie [moet] bij het provinciebestuur

worden ingediend binnen een termijn van 80 dagen. Ondertussen is de termijn geschorst.

De procedure wordt verdergezet na ontvangst van de nieuwe projectversie.’

2.1.

De deputatie staat dus een termijn van 80 dagen toe om een aangevulde projectversie in te dienen en de onvolledigheden in de aanvraag recht te zetten. Dit betekent dat de aanvraag in principe op 25 september 2021 vervuldigd had moeten zijn. In het tussenarrest heeft de [RvVb] vastgesteld dat er op die datum geen nieuwe projectversie werd bezorgd aan de deputatie. Dat gebeurde pas op 17 december 2021, maar de [verzoekende partij in cassatie] heeft die projectversie vervolgens op 14 januari 2022 ingetrokken en op dezelfde dag een nieuwe projectversie ingediend.

[...]

3.

De [verzoekende partij in cassatie] stelt [...] dat de aanvullingstermijn geen vervaltermijn uitmaakt.

Artikel 19 en 21, eerste lid[, van het o]mgevingsvergunningsdecreet luiden als volgt:

‘Artikel 19

De bevoegde overheid, vermeld in artikel 15, of de gemeentelijke, provinciale of gewestelijke omgevingsambtenaar onderzoekt de vergunningsaanvraag op haar ontvankelijkheid en volledigheid.

Als de vergunningsaanvraag onvolledig is, kan de bevoegde overheid, de gemeentelijke, provinciale of gewestelijke omgevingsambtenaar of de door hem gemachtigde de vergunningsaanvrager per beveiligde zending vragen om de ontbrekende gegevens of documenten aan de aanvraag toe te voegen en de termijn bepalen waarbinnen dit moet gebeuren.

Artikel 21

Het resultaat van het onderzoek, vermeld in artikel 19 en 20, wordt bij beveiligde zending aan de aanvrager meegedeeld binnen een termijn van dertig dagen vanaf de dag na de datum waarop de vergunningsaanvraag is ingediend hetzij na de ontvangst van de ontbrekende gegevens of documenten.’

In het ontwerp van decreet betreffende de omgevingsvergunning worden deze bepalingen onder meer als volgt toegelicht (*Parl.St.* VI.Parl. 2013-14, nr. 2334/1, 36):

‘...

Als de vergunningsaanvraag onvolledig is, kan de bevoegde overheid, de door haar gemachtigde ambtenaar of in voorkomend geval de gemeentelijke omgevingsambtenaar de vergunningsaanvrager vragen dat te remediëren. Het betreft hier een mogelijkheid en geen verplichting. Als een document of gegeven op plan ontbreekt, kan het aangewezen zijn om van deze mogelijkheid gebruik te maken. Als de aanvraag fundamenteel onvolledig is (zoals een ontbrekende aanvraag voor het oprichten van de gebouwen bij een aanvraag tot exploitatie), of niet op zeer korte tijd kan aangevuld worden (zoals een ontbrekend

MER), lijkt het dadelijk afgeven van een onvolledigheidsverklaring meer aangewezen.

Het decreet voorziet dat een vraag tot aanvulling van het dossier per beveiligde zending wordt verzonden. Een pragmatischer werkwijze is echter ook mogelijk. Stel dat de overheid vaststelt dat een stuk ontbreekt, dan kan ze de aanvrager ook telefonisch of op een andere informele weg van op de hoogte brengen. Wanneer het ontbrekende stuk wordt bezorgd voor het eind van de periode van 30 dagen, die is voorzien voor het ontvankelijkheids- en volledigheidsonderzoek, dan is er geen probleem. Wanneer de overheid echter betwijfelt of het ontbrekende stuk haar inderdaad zal bezorgd worden voor het verstrijken van de termijn van 30 dagen, dan stuurt zij bij beveiligde zending een officieel verzoek tot aanvulling. Op die wijze bereikt ze dat de termijn van 30 dagen niet verstreken is zonder beslissing over de ontvankelijkheid en volledigheid.

(...)

Het resultaat van het ontvankelijkheids- en volledigheidsonderzoek wordt bij beveiligde zending aan de aanvrager meegedeeld binnen een termijn van dertig dagen vanaf de dag na de datum van het indienen van de vergunningsaanvraag dan wel na ontvangst van de ontbrekende gegevens of documenten. De formele vraag per beveiligde zending naar ontbrekende gegevens of documenten zorgt er dus voor dat de decretale termijnen pas beginnen lopen na ontvangst ervan.

...

Uit de voorgaande bepalingen en de toelichting ervan blijkt dat de bevoegde overheid de mogelijkheid (en niet de verplichting) heeft om te remediëren bij de vaststelling dat een aanvraag onvolledig is. In de parlementaire voorbereiding wordt toegelicht dat de bevoegde overheid (bij fundamentele tekorten) de aanvraag onmiddellijk onvolledig kan verklaren of op informele wijze bijkomende stukken kan opvragen (tijdens de termijn van dertig dagen om te beslissen over de volledigheid en ontvankelijkheid). Ze kan ook door middel van een beveiligde zending aanvullende stukken opvragen. In dit laatste geval moet de bevoegde overheid de termijn bepalen waarbinnen de stukken moeten worden bijgebracht.

Deze bepalingen kunnen niet anders worden uitgelegd dan dat het niet overmaken van de opgevraagde stukken binnen de opgegeven aanvullingstermijn, de termijn van dertig dagen doet starten zoals bepaald in artikel 21 [van het o]mgevingsvergunningsdecreet. Het gaat dus wel degelijk om een vervaltermijn. Deze visie heeft de [RvVb] al eerder bevestigd in zijn arrest van 26 januari 2023 met nummer RvVb-A-2223-0469.

Wanneer de aanvrager de opgevraagde stukken dus niet bezorgt binnen de regularisatietermijn, dan kan de bevoegde overheid de termijn om uitspraak te doen over de ontvankelijkheid en volledigheid niet onbepaald uitstellen tot wanneer die documenten wel worden ingediend. Waar artikel 21, eerste lid[, van het o]mgevingsvergunningsdecreet het heeft over ‘hetzij na de ontvangst van de ontbrekende gegevens of documenten’ wordt daarmee die documenten bedoeld die tijdig binnen de opgegeven regularisatietermijn worden bezorgd. Hierover anders oordelen, zou het opleggen van een

regularisatietermijn volstrekt zinloos maken. De [verzoekende partij in cassatie] rekent onterecht de datum van ontvangst van de aanvullende stukken op 14 januari 2022 als aanvangspunt van de beslissingstermijn over de volledigheid en ontvankelijkheid van de aanvraag.

De vaststelling in het tussenarrest dat de beslissingstermijn over de volledigheid en ontvankelijkheid van de aanvraag aanving op 26 september 2021 en stilzwijgend verstreek op 25 oktober 2021, blijft dus overeind.

4.

[...]

Artikel 32, § 3[, van het o]mgevingsvergunningsdecreet bepaalt dat ‘bij ontstentenis van een beslissing daarover’, waarmee wordt verwezen naar het ontbreken van de beslissing over de volledigheid en ontvankelijkheid, de beslissingstermijn om inhoudelijk over de aanvraag te oordelen aanvangt op de dertigste dag na de datum waarop de aanvraag is ingediend (of na de ontvangst van de tijdig overgemaakte gegevens of documenten, wat *in casu* zoals bleek uit randnummer 2 niet het geval is). De [RvVb] stelt vast dat de ‘ontstentenis van een beslissing’ per definitie aanwezig is zodra een vervaltermijn stilzwijgend verstrijkt. [...]

Het uitgangspunt van het ambtshalve middel dat de inhoudelijke beslissingstermijn over de aanvraag in het voorliggende dossier inging op de dertigste dag na de datum waarop de aanvraag is ingediend, heeft dus wel degelijk een rechtsgrond. Concreet betekent dit dat de beslissingstermijn in eerste bestuurlijke aanleg verstreek 120 dagen na de dertigste dag na de datum van de vergunningsaanvraag op 11 juni 2021, wat neerkomt op 8 november 2021. De deputatie heeft een beslissing genomen op 2 juni 2022. Dat is 11 maanden na de vergunningsaanvraag.

Aangezien de deputatie niet heeft beslist binnen haar beslissingstermijn, wordt ze geacht de omgevingsvergunning stilzwijgend te hebben geweigerd (artikel 32, § 4, eerste lid[, van het o]mgevingsvergunningsdecreet). De deputatie die op 2 juni 2022 alsnog een uitdrukkelijke beslissing nam, heeft haar bevoegdheid overschreden.

5.

De vaststelling dat de beslissing in eerste bestuurlijke aanleg stilzwijgend werd geweigerd, moest de verwerende partij ertoe bewegen om zich onbevoegd te verklaren tegen het beroep dat de uitdrukkelijke en laattijdige beslissing viseert.

Tevergeefs brengt de [verzoekende partij in cassatie] hiertegen in dat het devolutief karakter van het bestuurlijk beroep de vormelijke onregelmatigheden in eerste bestuurlijke aanleg zou afdekken, zodat de [Vlaamse minister, bevoegd voor omgeving,] die niet uit eigen beweging moest onderzoeken. Het ambtshalve middel steunt op de onbevoegdheid van de verwerende partij en raakt dus de openbare orde. De devolutieve werking van het bestuurlijk beroep houdt in dat de bevoegde overheid in graad van bestuurlijk beroep een eigen beoordeling van de aanvraag maakt en haar beslissing volledig in de plaats komt van de beslissing van de in eerste bestuurlijke aanleg bevoegde overheid. Vooraleer de overheid in graad van bestuurlijk beroep deze beslissingsmacht verwerft, is uiteraard vereist dat zij bevoegd is om kennis te nemen over het bestuurlijk beroep, wat -zoals

blijkt uit de voorgaande beoordeling- *in casu* niet het geval is. Het doet omwille van het openbare orde karakter van de bevoegdheid van de [Vlaamse minister, bevoegd voor omgeving,] ook niet ter zake of [verweerder in cassatie] door de ingeroepen onregelmatigheid al dan niet in [zijn] belangen werd geschaad en het is evenmin relevant of [hij] de onbevoegdheid al dan niet in de bestuurlijke vergunningsprocedure heeft aangevoerd. Het valt binnen de verplichtingen van de [Vlaamse minister, bevoegd voor omgeving,] om na te gaan of een beslissing waarover [hij] zich moet uitspreken wel binnen [zijn] bevoegdheid valt.”

en:

“Artikel 37 [DBRC] geeft de [RvVb] in functie van een efficiënte geschillenbeslechting en mits het respecteren van de scheiding der machten een beperkte substitutiebevoegdheid. Hij kan zijn arrest in de plaats stellen van de bestreden beslissing in zoverre de verwerende partij als vergunningverlenende overheid beschikt over een gebonden bevoegdheid. De [RvVb] kan deze indeplaatsstelling ook ambtshalve uitoefenen, op voorwaarde dat er tegenspraak is gevoerd over het middel dat leidt tot de indeplaatsstelling [...].

Bij de bespreking van het ambtshalve middel is vastgesteld dat de deputatie de decretale vervaltermijn om te beslissen heeft laten verstrijken, zodat de omgevingsvergunning in eerste aanleg van rechtswege is geweigerd (artikel 32, § 4, eerste lid[, van het o]mgevingsvergunningsdecreet). De beslissing van de deputatie die na de termijn werd genomen, is aangetast door bevoegdheidsoverschrijding. De uitspraak over het bestuurlijk beroep daartegen is dat evenzeer.

Gelet op voormelde legaliteitsbelemmering is de [Vlaamse minister, bevoegd voor omgeving,] bij het nemen van een herstelbeslissing verplicht om de beslissing van de deputatie op te heffen en zich verder onbevoegd te verklaren over het bestuurlijk beroep van [verweerder in cassatie]. Omdat [hij] niet anders kan beslissen, gaat de [RvVb] over tot de indeplaatsstelling op basis van artikel 37, § 2 [DBRC].”

6. In het eerste onderdeel van het middel voert de verzoekende partij aan dat het bestreden arrest ten onrechte oordeelt dat de termijn die op grond van artikel 19, tweede lid, van het omgevingsvergunningsdecreet wordt toegestaan om stukken toe te voegen aan de aanvraag, een vervaltermijn is die de beslissingstermijn van artikel 32 van het omgevingsvergunningsdecreet doet ingaan wanneer de stukken niet tijdig zijn overgemaakt. Dit volgt volgens de verzoekende partij niet uit de artikelen 19, 21, eerste lid, en 32, § 1, § 3 en § 4, eerste lid, van het omgevingsvergunningsdecreet. Zowel artikel 21, eerste lid, dat de afloop van het volledigheidsonderzoek regelt, als artikel 32, § 3, dat de aanvang

van de beslissingstermijn in eerste bestuurlijke aanleg vaststelt, bepalen dat deze rechtsfeiten bij een verzoek tot aanvulling plaatsvinden “na de ontvangst van de ontbrekende gegevens of documenten”, zonder meer. Het bestreden arrest voegt volgens de verzoekende partij aan deze bepalingen een voorwaarde toe die zij niet bevatten. Er staat immers “na de ontvangst”, en niet “na de tijdige ontvangst”. Ook uit de parlementaire voorbereiding kan dit niet worden afgeleid. De decreetgever heeft aldus aan het verzoek tot aanvulling geen vervaltermijn verbonden.

Bovendien gaat het bestreden arrest ervan uit dat, bij niet tijdige bezorging van de aanvullende gegevens, de beslissingstermijn niet ingaat bij het verstrijken van de termijn om de gegevens te bezorgen, maar na de dertigste dag na de vergunningsaanvraag, en dus nog ruim vóór de afloop van de termijn om de aanvullende gegevens te bezorgen. Dergelijke terugwerkende aanvang van de beslissingstermijn gaat volgens de verzoekende partij niet op, en kan niet de bedoeling van de decreetgever of de vermelde bepalingen zijn.

De verzoekende partij besluit dat het andersluidend oordeel van het bestreden arrest de artikelen 21, eerste lid, 32, § 1, § 3 en § 4, en, voor zover als nodig, 19, van het omgevingsvergunningsdecreet schendt. Door op grond van deze niet naar recht verantwoorde beoordeling over te gaan tot de indeplaatsstelling en niet-ontvankelijkverklaring van het bestuurlijk beroep wegens onbevoegdheid van de beroepsinstantie, miskent het bestreden arrest volgens de verzoekende partij tevens artikel 37, § 2, DBRC.

7. In het tweede onderdeel van het middel voert de verzoekende partij aan dat uit het bestreden arrest blijkt dat de RvVb zich gebonden acht door de eerdere uitspraak in het arrest van 26 januari 2023 met nummer RvVb-A-2223-0469. Het ging in die andere zaak echter om een andere omgevingsvergunning en een andere aanvraag dan deze waarover het bestreden arrest uitspraak heeft gedaan, zonder dat er enig verband bestaat tussen beide zaken. De RvVb zou niettemin aan de uitspraak in die andere zaak een bindende precedentswaarde hebben toegekend. Zodoende miskent het bestreden arrest volgens de verzoekende partij zowel de

artikelen 2, 1°, b) en 35, eerste en tweede lid, DBRC en artikel 105, § 1, 1°, van het omgevingsvergunningsdecreet, als de artikelen 2 en 6 van het Gerechtelijk Wetboek. Door op grond van deze niet naar recht verantwoorde beoordeling over te gaan tot de indeplaatsstelling en niet-ontvankelijkverklaring van het bestuurlijk beroep wegens onbevoegdheid van de beroepsinstantie, miskent het bestreden arrest volgens de verzoekende partij tevens artikel 37, § 2, DBRC.

8. Het derde onderdeel van het middel wordt ondergeschikt aangevoerd. De verzoekende partij zet hierin uiteen dat noch uit de artikelen 56, 57 en 63 van het omgevingsvergunningsdecreet en artikel 74, § 1, van het omgevingsvergunningsbesluit, noch uit enige andere bepaling, blijkt dat de beroepsinstantie uit eigen beweging de ontvankelijkheid van het bestuurlijk beroep op grond van het procedureverloop in eerste bestuurlijke aanleg dient of zelfs vermag na te gaan. De regel van artikel 63 van het omgevingsvergunningsdecreet dat de beroepsinstantie de aanvraag in haar totaliteit onderzoekt, betreft volgens de verzoekende partij enkel de inhoud van de aanvraag en niet de procedurele behandeling of besluitvorming in eerste bestuurlijke aanleg.

Het bestreden arrest kon volgens de verzoekende partij dan ook niet oordelen dat het de beroepsinstantie toekomt om te onderzoeken of de in eerste aanleg genomen beslissing laattijdig was, om zich in voorkomend geval onbevoegd te verklaren om kennis te nemen van het bestuurlijk beroep. Dergelijk onderzoek zou niet behoren tot het ontvankelijkheidsonderzoek dat de beroepsinstantie ingevolge voormelde bepalingen dient te voeren. Bij gebreke aan enige andere bepalingen zou die beroepsinstantie dan ook niet bij machte zijn om het onderzoek te voeren dat het bestreden arrest haar opdraagt, laat staan dat zij hiertoe verplicht zou zijn. De beslissing van het bestreden arrest dat de beroepsinstantie uit eigen beweging diende na te gaan of de bij haar bestreden beslissing genomen in eerste bestuurlijke aanleg, op grond van het procedureverloop in deze aanleg, al dan niet tijdig was, om te kunnen nagaan of de beroepsinstantie zelf bevoegd is en het bestuurlijk beroep ontvankelijk is, ontbeert

volgens de verzoekende partij een rechtsgrond, en zou aldus niet naar recht verantwoord zijn.

Door zo te oordelen miskent het bestreden arrest volgens de verzoekende partij hoe dan ook de artikelen 56, 57 en 63 van het omgevingsvergunningsdecreet en artikel 74, § 1, van het omgevingsvergunningsbesluit. Door op grond van deze niet naar recht verantwoorde beoordeling over te gaan tot de indeplaatsstelling en niet-ontvankelijkverklaring van het bestuurlijk beroep wegens onbevoegdheid van de beroepsinstantie, miskent het bestreden arrest volgens de verzoekende partij tevens artikel 37, § 2, DBRC.

9. In het vierde onderdeel van het middel, dat eveneens ondergeschikt wordt aangevoerd, voert de verzoekende partij aan dat de devolutieve werking van het bestuurlijk beroep, die voorzien wordt in artikel 63 van het omgevingsvergunningsdecreet, met zich brengt dat de beroepsinstantie geen acht moet slaan op onregelmatigheden waarmee de beslissing of de procedure in eerste bestuurlijke aanleg zou zijn behept. Zij wijst erop dat een beslissing die buiten een dwingende termijn wordt genomen, nog steeds aangevochten kan worden middels een bestuurlijk beroep, met devolutieve werking tot gevolg. De overschrijding van de dwingende termijn geeft immers aanleiding tot onregelmatigheid, maar doet de beslissing niet uit de rechtsorde verdwijnen. De gebeurlijke laattijdigheid van de beslissing die in eerste bestuurlijke aanleg wordt genomen, heeft aldus volgens de verzoekende partij niet tot gevolg dat de bestuurlijke beroepsinstantie onbevoegd zou worden om deze beslissing, en de onderliggende aanvraag, te beoordelen.

Door te oordelen dat de onregelmatigheid wegens laattijdigheid van de beslissing in eerste bestuurlijke aanleg de devolutieve werking van het ingestelde beroep in de weg staat, belet dat over de vergunningsaanvraag uitspraak wordt gedaan en de onbevoegdheid van de beroepsinstantie tot gevolg heeft, schendt het bestreden arrest volgens de verzoekende partij artikel 63 van het

omgevingsvergunningsdecreet. Door op grond van deze niet naar recht verantwoorde beoordeling over te gaan tot de indeplaatsstelling en niet-ontvankelijkverklaring van het bestuurlijk beroep wegens onbevoegdheid van de beroepsinstantie, miskent het bestreden arrest volgens de verzoekende partij tevens artikel 37, § 2, DBRC.

Beoordeling

Eerste onderdeel

10. Artikel 19 van het omgevingsvergunningsdecreet luidt:

“De bevoegde overheid, vermeld in artikel 15, of de gemeentelijke, provinciale of gewestelijke omgevingsambtenaar onderzoekt de vergunningsaanvraag op haar ontvankelijkheid en volledigheid. Als de vergunningsaanvraag onvolledig is, kan de bevoegde overheid, de gemeentelijke, provinciale of gewestelijke omgevingsambtenaar of de door hem gemachtigde de vergunningsaanvrager per beveiligde zending vragen om de ontbrekende gegevens of documenten aan de aanvraag toe te voegen en de termijn bepalen waarbinnen dit moet gebeuren.”

Artikel 21, eerste lid, van het omgevingsvergunningsdecreet bepaalt:

“Het resultaat van het onderzoek, vermeld in artikel 19 en 20, wordt bij beveiligde zending aan de aanvrager meegedeeld binnen een termijn van dertig dagen vanaf de dag na de datum waarop de vergunningsaanvraag is ingediend hetzij na de ontvangst van de ontbrekende gegevens of documenten.”

Artikel 32, § 1, van het omgevingsvergunningsdecreet bepaalt de termijn waarbinnen de bevoegde overheid een beslissing neemt over een vergunningsaanvraag. Die termijn gaat volgens artikel 32, § 3, van het omgevingsvergunningsdecreet “altijd in op de dag na de datum dat de vergunningsaanvraag ontvankelijk en volledig wordt verklaard of, bij ontstentenis van een beslissing daarover, de dertigste dag na de datum waarop de aanvraag is

ingediend hetzij na de ontvangst van de ontbrekende gegevens of documenten”. Artikel 32, § 4, eerste lid, van het omgevingsvergunningsdecreet stelt dat de omgevingsvergunning geacht wordt te zijn geweigerd als geen beslissing is genomen binnen de vastgestelde of in voorkomend geval verlengde termijn.

11. Met de door artikel 19, tweede lid, van het omgevingsvergunningsdecreet aan de bevoegde overheid verleende mogelijkheid om de aanvrager te vragen binnen een bepaalde termijn gegevens of documenten toe te voegen aan de aanvraag, heeft de decreetgever een soepel mechanisme willen instellen dat een aanvrager toelaat aan een onvolledige aanvraag die “[niet] fundamenteel onvolledig is”, of “op zeer korte tijd kan aangevuld worden”, te remediëren. (*Parl.St.*, VI.Parl. 2013-14, nr. 2334/1, blz. 36)

Samen met de bepalingen waarvan de schending wordt aangevoerd in het eerste middelonderdeel, kadert dit artikel in de doelstelling van de decreetgever om, in het belang van de aanvrager, te voorzien in een snelle behandeling van de aanvragen binnen duidelijke beslissingstermijnen waarvan de overschrijding gesanctioneerd wordt. (*Parl.St.*, VI.Parl. 2013-14, nr. 2334/1, blz. 12)

Aan deze doelstelling zou afbreuk worden gedaan wanneer de vraag om gegevens of documenten binnen een bepaalde termijn aan de aanvraag toe te voegen, ertoe zou kunnen leiden dat de termijn waarbinnen over de aanvraag moet worden beslist, zonder beperking kan worden verlengd door het dralen van de aanvrager met het aanvullen van zijn aanvraag.

12. Aan het verzuim van de aanvrager om de met toepassing van artikel 19, tweede lid, van het omgevingsvergunningsdecreet opgevraagde gegevens of documenten aan de aanvraag toe te voegen binnen de daartoe bepaalde termijn, dient dan ook wel degelijk een procedurele sanctie te worden verbonden. De omstandigheid dat het omgevingsvergunningsdecreet die sanctie niet uitdrukkelijk voorziet, doet hieraan geen afbreuk.

De verzoekende partij steunt de kritiek in het eerste middelonderdeel op de verkeerde rechtsopvatting dat geen procedurele sanctie wordt verbonden aan het niet toevoegen van de ontbrekende gegevens of documenten binnen de termijn die daartoe met toepassing van artikel 19, tweede lid, van het omgevingsvergunningsdecreet werd bepaald. Het middelonderdeel is in zoverre ongegrond.

13. In zoverre de verzoekende partij in het middelonderdeel nog kritiek uitbrengt op het oordeel van het bestreden arrest dat de beslissingstermijn, bij niet-tijdige bezorging van de aanvullende gegevens, niet ingaat bij het verstrijken van de termijn om de gegevens te bezorgen, maar na de dertigste dag na de vergunningsaanvraag, heeft zij bij die kritiek geen belang zodat zij niet tot cassatie kan leiden.

Ook in het geval dat de regels zo zouden moeten worden gelezen dat bij niet-tijdige bezorging van de ontbrekende gegevens of documenten, een beslissingstermijn ingaat bij het verstrijken van de termijn, blijkt uit de feitelijke gegevens die door het bestreden arrest worden vastgesteld immers dat die termijn ook zou zijn verstreken zonder beslissing over de vergunningsaanvraag van de verzoekende partij, zodat de vergunning in die hypothese eveneens op grond van artikel 32, § 4, van het omgevingsvergunningsdecreet geacht wordt te zijn geweigerd.

14. In zoverre het eerste onderdeel van het middel ontvankelijk is, is het ongegrond.

Tweede onderdeel

15. Het bestreden arrest zet de redenen uiteen waarom de in artikel 19, tweede lid, van het omgevingsvergunningsdecreet bedoelde termijn een vervaltermijn is, en voegt hieraan toe dat hij “[d]eze visie [...] al eerder [heeft] bevestigd in zijn arrest van 26 januari 2023 met nummer RvVb-A-2223-0469”.

Met de verwijzing naar het arrest van 26 januari 2023 heeft de RvVb aldus enkel aangeduid dat de rechtsvraag in dat arrest op dezelfde wijze werd opgelost als in de voorliggende zaak. Het blijkt niet dat aan dat arrest van 26 januari 2023 een bindende precedentswaarde wordt toegekend. Het bestreden arrest komt niet tot de oplossing van de betrokken rechtsvraag op grond van de enkele reden dat het arrest van 26 januari 2023 hierover hetzelfde heeft beslist.

16. Het middelonderdeel berust volledig op het uitgangspunt dat de RvVb aan het arrest van 26 januari 2023 een bindende precedentswaarde heeft toegekend, en mist dan ook feitelijke grondslag.

Derde en vierde onderdeel

17. Artikel 32, § 4, van het omgevingsvergunningsdecreet bepaalt dat de omgevingsvergunning geacht wordt te zijn geweigerd als geen beslissing is genomen binnen de vastgestelde of in voorkomend geval verlengde termijn. Het bestreden arrest oordeelt dat hieruit volgt dat het bestuur dat na het verstrijken van de beslissingstermijn alsnog een uitdrukkelijke beslissing neemt, zijn bevoegdheid overschrijdt. De stilzwijgende weigering die op grond van artikel 32, § 4, van het omgevingsvergunningsdecreet tot stand komt, kan volgens de RvVb niet meer worden vervangen door een uitdrukkelijke beslissing over de vergunningsaanvraag.

In het derde en vierde onderdeel van het middel voert de verzoekende partij geen kritiek op deze beoordeling. Zij voert in deze onderdelen overigens geen schending aan van de draagwijdte van artikel 32, § 4, van het omgevingsvergunningsdecreet.

18. Uit de omstandigheid dat het de vergunningverlenende overheid in eerste bestuurlijke aanleg niet was toegestaan om de uitdrukkelijke vergunningsbeslissing te nemen, volgt dat die beslissing niet kan worden beschouwd als een uitdrukkelijke beslissing waartegen bestuurlijk beroep kan

worden ingesteld op grond van artikel 52 van het omgevingsvergunningsdecreet. Het behoort de overheid die kennisneemt van dergelijk beroep om zich onbevoegd te verklaren om hiervan kennis te nemen, en die bevoegdheidsvraag gaat vooraf aan de vraag naar de ontvankelijkheid en de volledigheid van het beroep, die wordt geregeld in de artikelen 56 en 57 van het omgevingsvergunningsdecreet en artikel 74 van het omgevingsvergunningsbesluit. De onbevoegdheid verhindert ook dat de vergunningsaanvraag op grond van artikel 63 van het omgevingsvergunningsdecreet wordt onderzocht.

Het gaat hier ook niet om een onregelmatigheid van de in eerste bestuurlijke aanleg gevoerde procedure die in graad van bestuurlijk beroep zou kunnen worden rechtgezet.

19. Het derde en het vierde onderdeel van het middel kunnen niet worden aangenomen.

B. Tweede middel

20. Het tweede cassatiemiddel wordt gericht tegen het oordeel van het bestreden arrest om het tweede annulatiemiddel dat verweerder heeft opgeworpen tegen de vergunningsbeslissing, gegrond te verklaren. De beslissing van de RvVb om die vergunningsbeslissing te vernietigen, het arrest in de plaats te stellen van de nieuw te nemen beslissing, de deputatiebeslissing van 2 juni 2022 op te heffen en het bestuurlijk beroep van verweerder onontvankelijk wegens onbevoegdheid te verklaren, wordt echter reeds geheel verantwoord op grond van het oordeel dat het door de RvVb opgeworpen ambtshalve annulatiemiddel gegrond is.

Nu het eerste cassatiemiddel, dat gericht wordt tegen het oordeel dat het ambtshalve middel gegrond is, wordt verworpen, heeft de verzoekende partij geen belang bij het tweede cassatiemiddel. Het middel is niet ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro en een bijdrage van 24 euro.

Dit arrest is uitgesproken op vierentwintig september tweeduizend zesentwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Carlo Adams